

[Indenrigs- og boligministeren.]

ville være tilstrækkelig til at dække de stigende udgifter til vedligeholdelse. Som fremhævet i bemærkningerne til lovforslaget er det klart, at den lejeforhøjelse, grundejerne vil have krav på, kun vil kunne opgøres gennemsnitligt. Det er derfor ikke udelukket, at der vil være ejendomme, hvor forhøjelserne ikke fuldtud dækker de stigende driftsudgifter; men dette forhold må reguleres, når huslejestoppet til sin tid bortfalder.

Hvad angår det ærede medlems bemærkninger vedrørende lovforslagets bestemmelse om fastholdelse af den fremtidige leje omkring 1950-niveauet, skal jeg kun henvise til mine tidligere udtalelser.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var inde på spørgsmålet tofamilieshusene og mente, at der burde kunne ske opsigelse, når børnene voksede til, således at ejerens lejlighed blev overbefolket. Der burde efter det ærede medlems mening indføres en undtagelsesbestemmelse, således at den foreslåede opsigelsesfrist på 1 år i dette tilfælde blev forkortet. Hertil vil jeg blot bemærke, at da det er begrænset, med hvilken fart børnene vokser, vil det nok være muligt 1 år forud at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt en lejer af den grund bør opsiges. (*Kirsten Gloerfelt-Tarp*: Det kan også tænkes, at der fødes flere børn!). Ja, ja, det tager også lidt tid for dem at vokse til.

Det ærede medlem pegede på den nye bestemmelse i lovforslaget om, at huslejenævnene skal give samtykke til foretagelse af modernisering af ejendomme, og nævnte i denne forbindelse, at restriktioner avler restriktioner. Det er nok rigtigt i dette tilfælde, men da det endnu nogle år fremover vil være nødvendigt at føre kontrol med lejen og opsigelsesfristerne, finder jeg det rigtigst at sætte en stopper for de uheldige moderniseringer, medens jeg er enig med det ærede medlem i, at rimelige forbedringer af gode ejendomme bør fremmes.

Det ærede medlem var utilfreds med, at

socialfilantropisk byggeri fremtidig skal kunne gennemføres uden økonomisk indsats fra virksomheden selv. Jeg er af den opfattelse, at hvis det skal være muligt at gennemføre et socialfilantropisk byggeri af et noget større omfang, må betingelsen ophæves, idet den hidtil ofte har hindret udførelsen af sådant byggeri.

Jeg kan i det store og hele tiltræde de betragtninger, som det ærede medlem anstillede med hensyn til en udvidelse af kapitel VIII a-området til også at omfatte flere parcelhuse. Jeg har dog ment, at der vil være en kategori af personer, der tjener for meget til at kunne karakteriseres som mindrebemidlede, men som på den anden side ikke er så velstillede, at de vil kunne klare finansieringen efter en kapitel VIII a-ordning. Denne mellemstand har man villet hjælpe ved fortsat at give merebemidlede adgang til at bygge små parcelhuse med den sædvanlige låneadgang. En udvidelse af kap. VIII a-ordningen til at omfatte etagebyggeri af mindre omfang mener jeg ikke jeg kan gå ind for, da det er endnu vigtigere ved etagebyggeri end ved parcelhuse at stille visse krav om tilfredsstillende kvalitet af byggeriet, idet bygherren ikke selv skal bo i huset. Jeg kan her henvise til, at de kommunale bygningsreglementer ikke tilgodeser denne interesse i tilstrækkeligt omfang.

Jeg er enig med det ærede medlem i, at andelsboligprincippet er udmærket at bygge på, og der oprettes også stadig nye andelsboligforeninger. Jeg vil dog gerne pege på, at de øvrige byggeformer som selvejende byggevirksomheder og boligaktieselskaber har visse særlige fordele.

Det ærede medlem fru Alvilda Larsen syntes, at dette forslag var en udfordring. Jeg synes, at det ærede medlems tale havde en så udfordrende karakter, at det egentlig ikke kunne kræves, at man fordybede sig synderligt i de synspunkter, som det ærede medlem tillod sig at fremsætte. Det ærede medlem fandt ingen rimelig begrundelse for lejeforhøjelse. Det er jo imidlertid ikke så-